

LBRIS

We know
books

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

YOGANANDA, PARAMHANSA

Autobiografia unui yoghin: Povestea maestrului care a adus pentru prima dată în Occident yoga, străvechea practică spirituală prin care putem cultiva armonia dintre corp, minte și spirit / Paramhansa Yogananda; trad. din engleză: Marian Stan. – București: Herald, 2025

ISBN 978-630-336-059-1

I. Stan, Marian (trad.)

29

Pentru noutăți și comenzi:
www.edituraherald.ro
office@edituraherald.ro

Tel: 021.319.40.60, 021.319.40.61
Fax: 021.319.40.59, 021.319.40.60
Mob: 0744.888.388, 0771.664.320

Această ediție redă în mod fidel structura și conținutul textului original, publicat pentru prima dată în anul 1946 de către Biblioteca Filosofică din New York.

Autobiography of a Yogi by Paramhansa Yogananda
The Philosophical Library, New York, 1946

PARAMHANSA
YOGANANDA

AUTOBIOGRAFIA UNUI YOGHIN

Povestea maestrului care a adus pentru prima dată în Occident yoga, străvechea practică spirituală prin care putem cultiva armonia dintre corp, minte și spirit

Cu o prefață de
W. Y. EVANS-WENTZ, M.A., D. LITT., D. SC.

Traducere din limba engleză:
MARIAN STAN

EDITURA HERALD
București

With blessings
Paramahansa Yogananda
Jan 19, 1947. LA.

CUPRINS

ILUSTRAȚII	11
PREFAȚĂ	15
MULȚUMIRILE AUTORULUI	17
CAPITOLUL 1	
PĂRINȚII MEI ȘI PRIMII ANI DE VIAȚĂ	18
CAPITOLUL 2	
MOARTEA MAMEI MELE ȘI AMULETA MISTICĂ	32
CAPITOLUL 3	
SFÂNTUL CU DOUĂ TRUPURI	39
CAPITOLUL 4	
FUGA MEA ÎNTRERUPTĂ SPRE HIMALAYA	47
CAPITOLUL 5	
UN „SFÂNT AL PARFUMULUI”	
ÎȘI ETALEAZĂ MINUNILE	62
CAPITOLUL 6	
SWAMI TIGRU	71
CAPITOLUL 7	
SFÂNTUL CARE LEVITEAZĂ	81
CAPITOLUL 8	
MARELE OM DE ȘTIINȚĂ INDIAN, J. C. BOSE	88
CAPITOLUL 9	
DEVOTUL FERICIT ȘI POVEȘTEA SA	
DE DRAGOSTE COSMICĂ	99
CAPITOLUL 10	
ÎMI ÎNTÂLNESC MAESTRUL, PE SRI YUKTESWAR	108
CAPITOLUL 11	
DOI BĂIEȚI FĂRĂ BANI ÎN BUZUNAR LA BRINDABAN	120

CAPITOLUL 12	
ANII PETRECUȚI ÎN ASHRAMUL MAESTRULUI MEU	131
CAPITOLUL 13	
SFÂNTUL CARE NU DORMEA NICIODATĂ	168
CAPITOLUL 14	
EXPERIENȚA CONȘTIINȚEI COSMICE	176
CAPITOLUL 15	
FURTUL CONOPIDEI	185
CAPITOLUL 16	
ASTRELE ÎNCLINĂ, DAR NU DETERMINĂ	198
CAPITOLUL 17	
SASI ȘI CELE TREI SAFIRE	210
CAPITOLUL 18	
UN FĂCĂTOR DE MINUNI MUSULMAN	217
CAPITOLUL 19	
MAESTRUL MEU APARE SIMULTAN LA CALCUTTA ȘI LA SERAMPORE	223
CAPITOLUL 20	
NU VIZITĂM CAȘMIRUL	227
CAPITOLUL 21	
VIZITĂM CAȘMIRUL	232
CAPITOLUL 22	
INIMA UNUI CHIP DE PIATRĂ	243
CAPITOLUL 23	
ÎMI PRIMESC DIPLOMA UNIVERSITARĂ	251
CAPITOLUL 24	
DEVIN CĂLUGĂR AL ORDINULUI SWAMI	259
CAPITOLUL 25	
FRATELE ANANTA ȘI SORA NALINI	269
CAPITOLUL 26	
ȘTIINȚA KRIYA YOGA	275

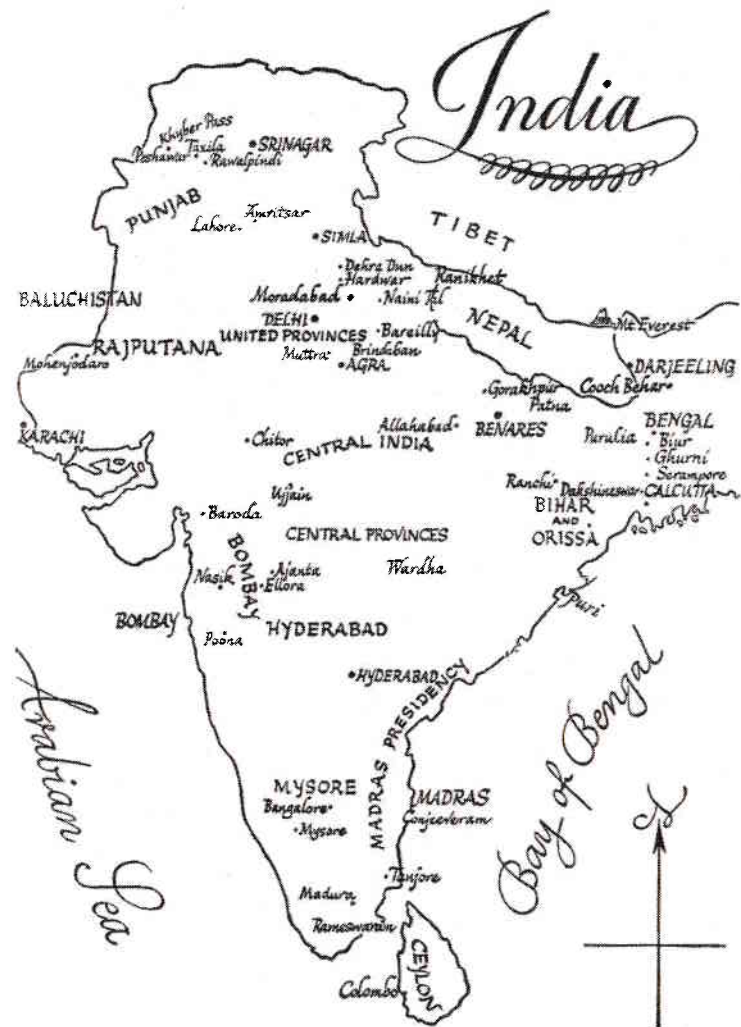
CAPITOLUL 27	
ÎNFIINȚAREA UNEI ȘCOLI DE YOGA LA RANCHI	285
CAPITOLUL 28	
KASHI, REÎNCARNAT ȘI REDESCOPERIT	296
CAPITOLUL 29	
RABINDRANATH TAGORE ȘI CU MINE NE COMPARĂM ȘCOLILE	302
CAPITOLUL 30	
LEGEA MIRACOLELOR	307
CAPITOLUL 31	
UN INTERVIU CU MAMA SACRĂ	320
CAPITOLUL 32	
RAMA ESTE ÎNVIAT DIN MORȚI	331
CAPITOLUL 33	
BABAJI, YOGHINUL HRISTIC AL ÎNDIEI MODERNE	340
CAPITOLUL 34	
MATERIALIZAREA UNUI PALAT ÎN HIMALAYA	349
CAPITOLUL 35	
VIAȚA HRISTICĂ A LUI LAHIRI MAHASAYA	363
CAPITOLUL 36	
INTERESUL LUI BABAJI FAȚĂ DE OCCIDENT	377
CAPITOLUL 37	
PLEC ÎN AMERICA	389
CAPITOLUL 38	
LUTHER BURBANK – UN SFÂNT PRINTRE TRANDAFIRI	399
CAPITOLUL 39	
THERESE NEUMANN, CATOLICA PURTĂTOARE A STIGMATELOR	407
CAPITOLUL 40	
MĂ ÎNTORC ÎN ÎNDIA	417
CAPITOLUL 41	
O IDILĂ ÎN SUDUL ÎNDIEI	426

CAPITOLUL 42	
ULTIMELE ZILE CU MAESTRUL MEU	441
CAPITOLUL 43	
ÎNVIEREA LUI SRI YUKTESWAR	461
CAPITOLUL 44	
CU MAHATMA GANDHI LA WARDHA	484
CAPITOLUL 45	
MAMA BENGALEZĂ PLINĂ DE BUCURIE	505
CAPITOLUL 46	
YOGHINA CARE NU MĂNÂNCĂ NICIODATĂ	511
CAPITOLUL 47	
REVIN ÎN OCCIDENT	525
CAPITOLUL 48	
LA ENCINITAS ÎN CALIFORNIA	532

ILUSTRĂȚII

Frontispiciu	1
Harta Indiei	13
Tatăl meu, Bhagabati Charan Ghosh	22
Mama mea	35
Swami Paranbananda, „Sfântul cu două trupuri”	43
Fratele meu mai mare, Ananta	55
Adunare festivă în curtea sihăstriei Maestrului meu din Serampore	55
Nagendra Nath Bhaduri, „Sfântul care levitează”	84
Eu la vârsta de 6 ani	90
Jagadis Chandra Bose, faimosul om de știință	91
Doi frați ai Theresei Neumann, la Konnersreuth	102
Maestrul Mahasaya, devotul fericit	103
Jitendra Mazumdar, însoțitorul meu din „Testul fără bani” de la Brindaban	124
Ananda Moyi Ma, „Mama plină de bucurie”	125
Grotă Himalayană locuită de Babaji	125
Sri Yukteswar, Maestrul meu	137
Asociația Realizării Sinelui, sediul de la Los Angeles	145
Biserica Tuturor Religiiilor pentru Realizarea Sinelui, Hollywood	146
Asramul Maestrului meu de pe malul mării de la Puri	186
Biserica Tuturor Religiiilor pentru Realizarea Sinelui, San Diego	244
Surorile mele: Roma, Nalini și Uma	244
Sora mea Uma	245
Domnul în manifestarea lui ca Shiva	263
Yogoda Math, ashram la Dakshineswar	288
Școala Ranchi, clădirea principală	289
Kashi, renăscut și redescoperit	298
Bishnu, Motilal Mukherji, tatăl meu, domnul Wright, T. N. Bose, Swami Satyananda	298
Grup de delegați la International Congress of Religious Liberals de la Boston, 1920	299

Un guru și un discipol într-un vechi ashram	309
Babaji, yoghinul hristic al Indiei moderne	342
Lahiri Mahasaya	368
Un curs de yoga la Washington, D.C.	395
Luther Burbank	400
Therese Neumann din Konnersreuth, Bavaria	414
Mausoleul Taj Mahal de la Agra	430
Shankari Mai Jiew, singurul discipol în viață al marelui Trailanga Swami	446
Krishnananda cu Leoaica lui îmblânzită	446
Grup în curtea interioară a sihăstriei Maestrului meu de la Serampore	447
Domnișora Bletch, domnul Wright și cu mine în Egipt	453
Rabindranath Tagore	454
Swami Keshabananda la sihăstria lui de la Brindaban	454
Krishna, vechi profet al Indiei	462
Mahatma Gandhi la Wardha	485
Giri Bala, yoghina care nu mănâncă niciodată	513
Domnul E. E. Dickinson	528
Maestrul meu și cu mine	529
Studenți de la Ranchi	529
Encinitas	533
Conferință la San Francisco	541
Swami Premananda	541
Tatăl meu	542

HARTA INDIEI

PĂRINȚII MEI ȘI
PRIMII ANI DE VIAȚĂ

Din cele mai vechi timpuri, particularitatea specifică a culturii indiene a fost căutarea adevărurilor ultime și, în același timp, relația discipol-guru¹. Calea mea m-a condus la un înțeles de factură hristică, a cărui viață minunată a fost desăvârșită pentru veșnicie. El a fost unul dintre marii maeștri care au rămas singura bogăție a Indiei. Ivindu-se în fiecare generație, ei au protejat moștenirea țării lor pentru a nu împărtăși destinul Babilonului și al Egiptului.

Primele mele amintiri conțin aspectele anacronice ale unei încarnări anterioare. Îmi veneau amintiri dintr-o viață îndepărtată, un yoghin² aflat în mijlocul zăpezilor din Himalaya. Printr-o anumită legătură misterioasă, aceste străfulgerări ale trecutului mi-au îngăduit și să întrezăresc viitorul.

Umilințele din prima copilărie sunt încă prezente în mintea mea. Am fost conștient de faptul că nu puteam să merg ori să mă exprim liber. Apăreau în mine impulsuri spre rugăciune, pe măsură ce realizam neputințele mele trupești. Puternica mea viață emoțională a luat o formă tăcută, folosind cuvinte din multe limbi. În confuzia lăuntrică a limbilor, urechea mi s-a obișnuit treptat cu silabele bengaleze ale poporului meu. Amplitudinea fascinantă a minții unui prunc! Cea pe care adulții o consideră a fi limitată la jucării și alte fleacuri.

Agitația psihică și trupul care nu mă asculta m-au făcut să plâng de multe ori. Îmi amintesc cât de consternată era familia în fața suferinței mele. Îmi vin și amintiri mai plăcute: mângâierile mamei și primele încercări de a rupe câteva cuvinte și de a

¹ Învățător spiritual; din rădăcina sanscrită *gur*, a înălța, a ridica.

² Un practicant al yoga, „uniune,” o veche știință indiană a meditației asupra lui Dumnezeu.

face primii pași. Aceste victorii timpurii, de regulă uitate foarte rapid, sunt totuși temeiul firesc al încrederii de sine.

Faptul că îmi amintesc toate acestea nu e ceva singular. Mulți yoghini au continuat să fie conștienți pe tot parcursul tranziției dramatice de la „viață” la „moarte” și înapoi. Dacă omul ar fi doar un trup, pierderea lui ar pune capăt definitiv identității. Dar dacă de mii de ani profeții au spus adevărul, natura esențială a omului este necorporală. Nucleul permanent al eului uman este doar vremelnic asociat cu percepția senzorială.

Deși pare straniu, amintirile limpezi din prima copilărie nu sunt ceva extrem de rar. În timpul călătoriilor mele prin diverse țări, am mai auzit asemenea amintiri povestite de bărbați și femei demni de încredere.

M-am născut în ultimul deceniu al secolului al XIX-lea și mi-am petrecut primii opt ani de viață la Gorakhpur. Acesta a fost locul nașterii mele, în Provinciile Unite din nord-estul Indiei. Eram opt copii: patru băieți și patru fete. Eu, Mukunda Lal Ghosh¹, am fost cel de-al doilea fiu și al patrulea copil al familiei.

Tata și mama erau bengalezi, din casta *kshatriya*². Amândoi erau binecuvântați cu o fire evlavioasă. Dragostea lor reciprocă, discretă și demnă nu se manifesta niciodată într-o manieră frivolă. Armonia perfectă dintre părinți a fost centrul de liniște în jurul căruia orbitau opt vieți tinere și clocotitoare.

Tata, Bhagabati Charan Ghosh, era blând, grav și uneori sever. Noi, copiii, deși îl iubeam din toată inima, păstram față de el o anumită distanță respectuoasă. Fiind un matematician și un logician remarcabil, el era călăuzit în viață mai ales de către intelect. Mama era însă regina inimilor noastre, căci ne învăța numai prin intermediul dragostei. După moartea mamei, tata și-a arătat într-o mai mare măsură tandrețea lăuntrică. În acele momente vedeam cum privirea lui se metamorfoza, devenind privirea mamei.

¹ Numele mi-a fost schimbat în Yogananda când am intrat în vechiul ordin monastic Swami, în 1914. Gurul meu mi-a acordat titlul religios de *Paramhansa* în 1935 (vezi capitolele 24 și 42).

² Conform tradiției, cea de-a doua castă din ierarhia hindusă, casta războinicilor și a conducătorilor de stat.

În prezența mamei, am avut primul nostru contact dulce-amăru cu scripturile sacre. Erau citate povestiri din *Mahabharata* și *Ramayana*¹ pentru a ilustra exigențele disciplinei ce ni se impunea. Instruirea și pedepsele mergeau mână-n mână.

Într-un gest cotidian de respect la adresa tatei, mama ne îmbrăca foarte îngrijit în fiecare după-amiază, pentru a-l întâmpina când se întorcea de la birou. Postul lui de la Căile Ferate Bengal-Nagpur, una dintre cele mai mari companii din India, echivala cu acela al unui vicepreședinte. Activitatea lui profesională presupunea multe deplasări, ceea ce a făcut ca familia noastră să locuiască în câteva orașe pe timpul copilăriei mele.

Mama îi ajuta întotdeauna pe cei nevoiași. Tata era și el înclinat spre fapte bune, dar respectul lui pentru lege și ordine se aplica și în privința bugetului. Odată, mama a cheltuit în două săptămâni, hrănindu-i pe săraci, mai mult decât câștiga tata într-o lună.

— Nu-ți cer decât ca activitățile tale caritabile să se mențină în anumite limite rezonabile.

Chiar și un reproș blând din partea tatei o mâhnea pe mama. Ea a comandat un taxi, fără a sugera în vreun fel copiilor că ar exista vreo neînțelegere.

— La revedere. Mă duc la mama.

Veșnicul ultimatum!

Uimiți, am început cu toții să ne tânguim. Unchiul nostru matern a apărut la țanc și i-a șoptit tatei câteva sfaturi înțelepte, adunate, desigur, de-a lungul istoriei. După ce tata a făcut câteva remarci împăciuitoare, mama a trimis înapoi taxiul. Așa s-a încheiat singura neînțelegere pe care am remarcat-o vreodată între părinții mei. Cu toate acestea, îmi amintesc o discuție tipică.

— Te rog, dă-mi 10 rupii pentru o femeie sărmană care a apărut chiar acum la poartă.

Mama știa să convingă printr-un zâmbet.

— De ce 10 rupii? Una ajunge.

¹ Aceste vechi poeme epice reprezintă tezaurul istoriei, mitologiei și filosofiei indiene ce a fost rezumat în limba engleză, sub formă versificată, de către Romesh Dutt (New York: E. P. Dutton).

Tata a continuat, justificându-se:

— Când tata și bunicii mei au murit pe neașteptate, am simțit pentru prima dată ce înseamnă sărăcia. La micul-dejun mâncam doar o banană, înainte de a merge pe jos câțiva kilometri până la școală. Mai târziu, la universitate, eram atât de sărac încât am făcut o cerere adresată unui judecător bogat, solicitându-i un ajutor de o rupie pe lună. A refuzat, remarcând că până și o singură rupie este importantă.

— Cu câtă obidă îți amintești că ți s-a refuzat o rupie, intuitiv într-o clipă logica situației inima mamei mele. Vrei ca și această femeie să-și amintească în același fel refuzul tău de a-i da cele 10 rupii de care are nevoie urgentă?

— Ai câștigat!

Cu gestul străvechi al tuturor soților înfrânți, tata și-a deschis portofelul:

— Iată o bancnotă de 10 rupii. Dă-i-o împreună cu toată bunăvoința mea.

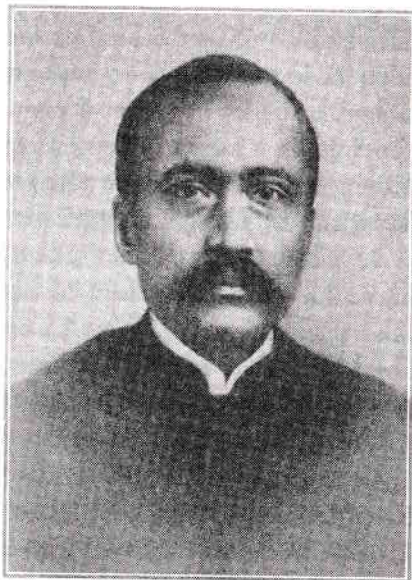
Tata avea tendința de a refuza orice nouă propunere. Atitudinea lui față de această străină care a câștigat atât de repede simpatia mamei era un exemplu al precauției lui obișnuite. Aversiunea față de acceptarea imediată – tipică, în Occident, pentru firea francezului – nu face, în realitate, decât să respecte principiul „cuventei perioade de reflecție”. Am considerat întotdeauna că tata era rezonabil și echilibrat în judecățile lui. Dacă puteam să aduc câteva argumente bune în sprijinul numeroaselor mele solicitări, el îmi oferea de fiecare dată mijloacele pentru a-mi atinge scopul, fie că era o vacanță sau o motocicletă nouă.

Tata a impus o disciplină strictă pentru copiii lui în primii lor ani de viață, însă atitudinea față de el însuși era cu adevărat spartană. El nu s-a dus niciodată la teatru și se recrea cu ajutorul diferitelor practici spirituale sau citind *Bhagavad Gita*¹. Dis-

¹ Acest nobil poem sanscrit, care este o parte a epopeii *Mahabharata*, este Biblia hindusă. Cea mai poetică traducere în limba engleză este *The Song Celestial* a lui Edwin Arnold (Philadelphia: David McKay, 75 de cenți). Una dintre cele mai bune traduceri însoțite de comentarii amănunțite se află în volumul *Message of The Gita*, aparținând lui Sri Aurobindo (Jupiter Press,

prețuind orice lux, el purta aceiași pantofi până când deveneau inutilizabili. Fiii lui și-au cumpărat automobile după ce acestea au devenit accesibile pe scară largă, dar tata se mulțumea întotdeauna să meargă zilnic la birou cu tramvaiul. Acumularea de bani pentru a dobândi putere era străină firii sale. Odată, după ce a organizat Banca Urbană din Calcutta, a refuzat să dețină vreo acțiune la banca respectivă. Dorise pur și simplu să-și îndeplinească o datorie civică în timpul său liber.

La câțiva ani după ce tata a ieșit la pensie, un contabil englez a venit să examineze evidențele financiar-contabile ale Companiei de Căi Ferate Bengal-Nagpur. Spre marea lui mirare, acel contabil a descoperit că tata nu a cerut niciodată primele care i se cuveneau.

Tata. Bhagabati Charan Ghosh,
un discipol al lui Lahiri Mahasaya.

16 Semudoss St., Madras, India, \$3.50). [O traducere din limba sanscrită în limba română, aparținând reputatului filolog și orientalist Sergiu Al-George, însoțită de introducere, comentarii și note, poate fi găsită în portofoliul Editurii Herald. (N. red.)]

— A muncit cât trei, a raportat contabilul companiei. I se datorează compensații în valoare de 125 000 de rupii (aproximativ 41 250 de dolari).

Funcționarii companiei i-au adus tatei un cec pentru această sumă. Pentru el, acest episod a fost atât de puțin important, încât nu a spus nimic familiei. Mult mai târziu, el a fost întrebat de fratele meu mai mic Bishnu, care a observat o sumă mare de bani pe un extras de cont.

— De ce să te încante profitul material? a răspuns tata. Cineva care își propune să fie echilibrat nu se bucură de câștig, nici nu se întristează de pierdere. El știe că omul vine pe această lume fără niciun ban și pleacă fără să ia nicio rupie.

Nu la multă vreme după ce s-au căsătorit, părinții mei au devenit discipolii unui mare maestru, Lahiri Mahasaya din Benares. Contactul cu el a întărit temperamentul ascetic natural al tatei. Vorbind cu sora mea mai mare, Roma, mama a făcut o mărturisire uluitoare:

— Tatăl tău și cu mine trăim împreună ca soț și soție numai o dată pe an, în scopul de a avea copii.

Tata l-a întâlnit prima dată pe Lahiri Mahasaya prin Abinash Babu¹, un angajat al biroului din Gorakhpur al Companiei de Căi Ferate Bengal-Nagpur. Abinash mi-a încântat tinerele urechi cu povești captivante despre mulți sfinți indieni. El conchidea inevitabil aducând un tribut calităților superioare ale propriului său guru.

— Ai aflat vreodată în ce împrejurări extraordinare a devenit tatăl tău discipolul lui Lahiri Mahasaya?

Această întrebare a apărut într-o după-amiază liniștită de vară, când Abinash a venit în vizită acasă la noi. Am negat din cap zâmbind, nerăbdător să aflu mai multe.

„Cu ani în urmă, înainte de nașterea ta, i-am cerut superiorului meu ierarhic – tatăl tău – să-mi dea o săptămână liberă pentru a pleca din Gorakpur ca să-mi vizitez Maestrul, la Benares. Tatăl

¹ În cazul numelor bengaleze, *Babu* (Domn) se pune la sfârșit.

tău a râs de planurile mele. El m-a întrebat dacă aveam de gând să devin un fanatic religios și m-a îndemnat să-mi concentrez eforturile asupra muncii de birou, dacă doream să avansez în viață.

Pe când mă îndreptam întristat spre casă în acea zi, l-am întâlnit pe tatăl tău într-o lectică. El a coborât și, trimițându-și servitorii acasă, a mers alături de mine. Încercând să mă consoleze, a scos în evidență avantajele pe care le aduc eforturile pentru succesul în lume. Dar eu îl ascultam cu indiferență. Ini-ma mea repeta: «Lahiri Mahasaya! Nu pot trăi fără a te vedea!»

Drumul ne-a dus la marginea unui câmp liniștit, unde razele soarelui la asfințit luminau încă vârfurile fremătătoare ale ierburilor înalte. Ne-am oprit, plini de admirație. În plin câmp, la numai câțiva metri de noi, a apărut brusc forma marelui meu guru!¹

— Bhagabati, ești prea sever cu angajatul tău!

Vocea lui ne răsuna cu putere în urechi. El a dispărut tot așa de misterios precum se ivise. Eu strigam în genunchi:

— Lahiri Mahasaya! Lahiri Mahasaya!

Cuprins de stupefacție, tatăl tău a rămas nemișcat câteva momente.

— Abinash, nu doar că îți dau liber, dar îmi iau și eu câteva zile libere pentru a pleca la Benares mâine. Trebuie să îl cunosc pe acest mare Lahiri Mahasaya, care este capabil să se materializeze după voie pentru a interveni în favoarea ta! O voi lua și pe soția mea și îi voi cere acestui maestru să ne inițieze în calea sa spirituală. Vrei să ne călăuzești spre el?

— Desigur!

Eram plin de bucurie datorită răspunsului miraculos de care avusese parte rugămintea mea și a cursului favorabil pe care îl luaseră brusc evenimentele.

În seara următoare, părinții tăi și cu mine am plecat spre Benares. A doua zi, am luat o birjă, apoi am mers pe jos pe niște străduțe înguste spre casa izolată a Maestrului meu. Pătrunzând în micul lui salon, ne-am înclinat în fața Maestrului așezat, ca

¹ Puterile fenomenale pe care le au marii maestri spirituali sunt explicate în capitolul 30, intitulat „Legea Miracolelor”.

de obicei, în postura lotusului. Cu ochii pe jumătate închiși, a ridicat privirea spre tatăl tău.

— Bhagabati, ești prea sever cu angajatul tău!

Folosea aceleași cuvinte ca și în urmă cu două zile, pe câmpia de lângă Gorakhpur. Maestrul a adăugat:

— Mă bucur că i-ai îngăduit lui Abinash să mă viziteze și că tu împreună cu soția ta l-ați însoțit.

Spre marea lor bucurie, el i-a inițiat pe părinții tăi în practica *Kriya Yoga*¹. Ca frați-discipoli, tatăl tău și cu mine am devenit prieteni apropiați din acea zi memorabilă, când a survenit viziunea. Lahiri Mahasaya a fost foarte interesat de nașterea ta. Mai mult ca sigur, viața ta va fi legată de a lui; binecuvântarea Maestrului nu dă niciodată greș.”

Lahiri Mahasaya a plecat din această lume la scurt timp după ce eu am venit în ea. Frumos înrămată, fotografia lui s-a aflat la loc de cinste pe altarul familiei în diferitele orașe unde tata a fost transferat cu serviciul. În nenumărate dimineți și seri mama și cu mine medităm în fața unui altar improvizat, oferind flori înmuiate în pastă de santal bine mirositoare. Cu tămâie și cu smirnă, onoram cu evlavie Divinitatea care-și găsisese expresia deplină în Lahiri Mahasaya.

Fotografia lui a avut o influență fără egal asupra vieții mele. Pe măsură ce creșteam, mă gândeam tot mai des la Maestru. În timpul meditației, vedeam deseori cum imaginea lui din fotografie ieșea din ramă și, prinzând viață, stătea în fața mea. Când încercam să ating picioarele trupului său luminos, el devenea din nou o fotografie. Pe măsură ce copilăria mea aluneca încet spre adolescență, în mintea mea Lahiri Mahasaya se transforma dintr-o mică imagine înrămată într-o prezență vie și edificatoare. Mă rugam deseori lui în momentele de cumpănă și derută, descoperind înăuntrul meu îndrumarea sa consolatoare. La început, eram trist, deoarece el nu mai trăia fizic printre noi.

¹ O tehnică yoghină în care tumultul senzorial este calmat, permițându-i-se omului să dobândească o identitate tot mai deplină cu conștiința cosmică (Vezi capitolul 26).